

датъ, но да не напускатъ позициитѣ си. Българската войска отъ северо-източната страна на обрѣжча откъмъ крепостъта Айвазъ-баба получи заповѣдь първа да се вмъкне въ близкитѣ турски крепости и завладѣе тѣхнитѣ топове. Така и стана. Посрѣдъ адски огънь, разкъсани телени мрежи, разорана земя, паднали зидове, затрупани пѣтеки и пѣтища, храбритѣ български синове изпѣплаха по върховетѣ на крепоститѣ, издигнаха българското знаме, сграбиха турскитѣ топове, обърнаха ги къмъ другитѣ турски крепости и започнаха да стрелятъ съ тѣхнитѣ гранати по тѣхнитѣ глави. Бойната турска линия бѣше разлюляна и съборена, и храбритѣ български момци влѣзоха вече въ срѣдата на всички крепости. Турскитѣ войски се сбъркаха. Много отъ тѣхъ хвърлиха пушкитѣ и почнаха да се предаватъ.

Шукри паша, вече се увѣри, че не ще може да удържи вече града, заповѣда да хвърлятъ съ динамитъ безжичния телеграфъ, складоветѣ съ военни припаси, една отъ казармитѣ и моста на р. Арда, па нареди до съсипания си гарнизонъ да сложи орѣжието и да се предаде. Българската кавалерия и пехота веднага влѣзоха въ града. Следъ това влѣзоха откъмъ северозападъ и сърбитѣ. Турскитѣ войници хвърляха по земята своитѣ пушки, а офицеритѣ имъ изпокриха сабитѣ си. Злочеститѣ измѣчени, изгладнѣли, посърнали одринчани смирено се наредиха да посрѣщатъ победителитѣ.

Така, страшната, яка и стара крепостъ следъ тридневенъ бой (10—13 мартъ 1913 г.) падна въ български рѣце. Пленениятъ Шукри паша се яви предъ генералъ Ивановъ. На другия день Шукри бѣ заведенъ предъ царъ Фердинанда, който го прие и